

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִלּ וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ד - חלק י'

קונטרס 700

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

אמרינן דר בב' עולמות, בעולם הנצחי ובוזה העולם, גם נתלבשת בגוף בקבר בהבלא דגרמי, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר עכ"ל, (ועיין עוד ביערות דבש, חלק ראשון – דרוש טז).

וראה בליקוטים מכתבי הרמח"ל זצ"ל (רבי משה חיים לוצאטו) בענין כותל המערבי, סוד לוח: באדם נשאר עצם אחד בקבר הנקרא לוח, ועליו יבנה הגוף לתחית המתים. ויש שם גם חלק מן הנפש והיא נק' הבלא דגרמי. כן הוא בבית המקדש, נשאר הכותל המערבי, וה"ס זה לוח שעליו יבנה הבנין לע"ל, ואותה הקדושה השורה עליו נק' הבלא דגרמי.

ובספר תורה וחיים להרי"ח הטוב זי"ע (מערכת חת), כתב: אם אומרים חידושים של תלמיד חכם שכבר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום כמבואר בזהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"ב ע"א), וז"ל: שמעו חד קלא דהוה אמר, פנון אתר פנון אתר לרבי פנחס בן יאיר, דאיהו גביכו, דתנינן דכל אתר דצדיקא אתחדש ביה מלי דאורייתא, כד איהו בהווא עלמא, פקיד להווא אתר ואתי ליה לגביה, וכל שכן כד שראן בגויה צדיקיא אחרנין, לחדתא בהווא אתר דאמרין מלי דאורייתא, כגוונא דא דהוה אתי רבי פנחס בן יאיר למפקד לאתריה, ואשכח אלין צדיקיא מחדתין מלין דאורייתא, ואתחדש כמלקדמין ההוא מלה דרבי פנחס בן יאיר קמיה.

תרגום הוזהר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום פנו מקום לרבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלנו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חידש בו דברי תורה, כאשר הוא בעולם ההוא (העליון) פוקד לאותו מקום (בעולם הזה) ובא אליו, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, כעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לפקוד מקומו, ומצא אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

על ידי הפצת ספריו זוכה לישב במחיצתו בעולם הבא: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החיבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתיים, לא היו לומדים בו. – והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחיצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמודי יוצאין לקראתו לקבל פניו. (הגאון מהרח"א איסטרוולסה בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב). (וכן שמעתי דכבר אמרה רבי יהודה חסיד זי"ע).

וכדן כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה לשונו: פירשו רבותינו ז"ל שכל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר ויש לו הנאה ונחת רוח כשותה יין קונדיטון, כמו שכתוב בירושלמי מסכת שקלים, ... כתוב בספרים שפעם אחת היה שמד ונגלה מוהר"מ אלשיך ז"ל בהקיק, והציל לאחד מתוך ההפיכה, מפני סיבה שהיה לומד ספרו בתמידות, עכ"ל.

וא לעיין בהסכמת הגה"צ מהר"ח זוננפלד זכותו יגן עלינו אמן, לספר "צדקה ומשפט", אודות הוצאה לאור. (ראה עוד מהר"ח פלאני זצ"ל בספרו 'תורה וחיים', מ"ע ס' אות ר"ז). גם האדמו"ר מסאדיגורא זכותו יגן עלינו אמן, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עפ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עפ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

יכיר לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות^כ, שכידוע שהזוהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות.

הנביא ישעיה אומר: (פרק מא יד-טו) **אל תיראי תולעת יעקב מתי ישראל אני עזרתיה נאם ה' וגאלך קדוש ישראל: הנה שמתיך למורג חרוץ חדש בעל פליפות תדוש הרים ותדק וגבעות כמץ תשים: ובתרגום יונתן ביאר: לא תדחלון שבטיא דבית יעקב זרעיתא דישראל, מימרי בסעדכון אמר ה' ופריקכון קדישא דישראל:**

וברד"ק ביאר: אל תיראי תולעת יעקב - לפי שהם חלשים בגלות כתולעת, וילמדנו למה נמשלו ישראל לתולעת, לומר לה מה תולעת זו אינה מכה את הארזים אלא בפה, והיא רפה ומכה את הקשה, כך ישראל כל כחם בתפלה, ומכים רשעי העולם שהם חזקים פארזים ונמשלים בהם שנאמר ארז בלבנון.

הקול קול יעקב

אין כחם של ישראל אלא בפיהם

בידנו כח אדיר, לנצח את האויב, לתת את המכה הראשונה!

לומדי הזוהר הקדוש נותנים את המכה הראשונה!

צה"ל מתפוננים להחזיר "מכה שנייה" לאירן על ידי צוללות, זאת אומרת שפבר השלימו עם העבדה, שתהיה זו אירן שתתן את "המכה הראשונה" - פצצה גרעינית לישראל [ח"ו], (והצבא משער שזה עלול לגבות כמליון נפש רח"ל).
המדינה כבר השלימה עם המצב! אנחנו לא משלימים עם המצב הזה!

[כה] כל אחד רוצה שידוך טוב! פרנסה בנקל! ברכה לילדים! ועוד הצלחות ברוחניות ובגשמיות, וכאן יש לכל אחד ואחד אפשרות להמשיך עליו את נשמת הרשב"י עליו השלום ולעורר זכותו, ועל ידי כן בודאי יצליח בכל עניו.

סגו"ל והוא שור"ק שלש נקודות, הכל הוא א. האותיות האחרות - היכלות וכסויים לאותיות הללו, והכל מרקם ומציר בפסא. ו' - שש דרגות לפסא. ס' - ששים גלגלי הפסא. שאותיות התורה נאמר בהן, אין מקדם ומאחר בתורה, אבל בפסא - כלם מתקנים כראוי, וסוד זה נמסר לחכמי לב.

ענין אחר, והמשפלים יזהרו - אלו הם אותיות, שהיה להם שכל להכנס לפני המלך כל אחת על תקונה. מצד של גבורה נכנסו כלן למפרע, משום שהיא זרוע שמאל תשר"י, וזה בראשית - ב"א תשר"י, בגלל שבמדת הדין נברא העולם, ומשום זה נכנסו למפרע, והרי פשוטה שבמימין נברא העולם ובו נכנסו אותיות פסדרן, וסוד הדבר - אמרתי עולם חסד יבנה. ולכן כשנכנסו האותיות למפרע, ומהם פסדרן, לא רצה הקדוש ברוך הוא לברא בהן את העולם, עד ששתף אותן בימין ובשמאל וברא בהן את העולם. נטר"א ב' מפסדרן, ונטל תשר"י מלמפרע, ושתף בהן האות י' משמו, וברא בהם את העולם כדי שיתקנים הבנין, והם אב"י תשר"י. אב"י - אש"ר בידו נפש כל ח"י, ת' - תורת ה' תמימה, ש' - שפת ר' - ראשית חכמה יראת ה'. ובכלם לא רצה להתחיל אלא באות ב', משום שהוא בנין אב, בנין העולם, ובה התחיל להתחיל, משום שבה עתיד לבנות ירושלים, כמו שנאמר בונה ירושלים יהו"ה. שאם יהו"ה לא יבנה בית שווא עמלו בוניו בו. ובנין התורה והעולם באות ב' עתיד להבנות, ועליה קים העולם, וקאותו זמן

באמצעיתא, ואיהו סגו"ל ואיהו שור"ק תלת נקודין, פלא איהו א, אתון אחרנין היכלין וכסויין לאלין אתון, וכלא איהו מרוקם (ד) ומצוייר בכרסיא, ו' שית דרגין לכרסיא, ס' שתין גלגלוי דכרסיא, דאתון דאורייתא אתמר בהון אין מוקדם ומאחר בתורה, אבל בכרסיא פלהו מתתקנן פדקא יאות, ורזא דא לחפמי לבא אתמסר.

דבר אחר והמשפלים יזהרו, אלין אינון אתון, דהה לון שכל לאעלא קדם מלפא, כל חד על תקונוי, מסטרא דגבורה עאלו פלהו למפרע, בגין דאיהי דרועא שמאלא תשר"י, ודא איהו בראשית ב"א תשר"י, בגין דבמדת הדין אתברי עלמא, ובגין דא עאלו למפרע, והא אוקמיהו דבימינא אתברי עלמא, וכיה עאלו אתון פסדרן, ורזא דמלה אמרתי עולם חסד יבנה (תהלים פט א), ובגין דא פד עאלו אתון למפרע, ומנייהו פסדרן, לא בעא קודשא בריך הוא למברי בהון עלמא, עד דשתף לון בימינא ושמאלא וברא בהון עלמא.

נטר"א ב' מפסדרן, ונטל תשר"י מלמפרע, ושתף בהון את י' מן שמייה, וברא בהון עלמא, בגין דיתקיים בניינא, ואינון אב"י תשר"י, אב"י אש"ר בידו נפש כל ח"י, ת' תורת יהו"ה תמימה, ש' שפת ר' ראשית חכמה יראת יי', ובכלהו לא בעא למתחל אלא באת ב', בגין דאיהו בנין אב, בניינא דעלמא, ובה שארי למתחל, בגין דבה עתיד למבני ירושלים, פמה דאת אמר (תהלים קמו ב) בונה ירושלים יהו"ה, דאם יהו"ה לא יבנה בית שווא עמלו בוניו בו (שם קכו א), ובניינא דאורייתא ודעלמא באת ב' עתידה למבני,

וְעֵלֶה קַיִמָּא עֲלֵמָא, וּבִהְיוּ זְמַנָּא דְאַתְבְּנִיאת
 כְּאֵלוּ בִּהְיוּ זְמַנָּא יתְבַרֵי עֲלֵמָא וַיִּתְבְּנִי, וְדָא
 בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים, אֲבָל כַּד תִּרְבַּ בֵּית
 רֵאשׁוֹן כְּאֵלוּ הָהּ עֲלֵמָא תִּהְיֵ וּבִהּ, וְדָא אִיהוּ
 וְהָאֲרִץ הִיְתָה תִּהְיֵ מִיַּד דְאַתְבְּנִיאת וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים יְהִי אוֹר, בְּגִין דְּכָל אֲתוּוֹן נְהִירִין בְּהָ,
 וְאִף עַל גַּב דְּאוֹר הוּא א, אוֹר דִּילֵיה דְנִהְרָא
 בְּהָ בַּחֲמֵשׁ נְהוּרִין דְּאִינוּן ה' עֲלֵאָה דְשִׁמָּא
 קְדִישָׁא.

שְׁנַבְנִית, כְּאֵלוּ שְׂבִאוֹתוֹ זְמַן
 יִבְרָא הָעוֹלָם וַיִּבְנֶה. וְזֶה
 בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים. אֲבָל
 כְּשֶׁתִּרְבַּ בֵּית רֵאשׁוֹן, כְּאֵלוּ הִיְתָה
 הָעוֹלָם תִּהְיֵ וּבִהּ, וְזֶה וְהָאֲרִץ
 הִיְתָה תִּהְיֵ מִיַּד שְׁנַבְנִית, וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים יְהִי אוֹר, מִשּׁוּם שְׁכַל
 הָאוֹתִיּוֹת מְאִירוֹת בְּהָ. וְאִף עַל
 גַּב שְׂאוֹר הוּא א - הָאוֹר שְׁלוֹ
 שְׂמַאִיר בְּהָ ב' בְּחֻמְשָׁה אוֹרוֹת,
 שְׁהֵם ה' עֲלִיוֹנָה שְׁל הַשֵּׁם
 הַקְּדוֹשׁ.

ג עֲמוּדָא דְסַמְיָה בֵּיתָא, דְּאִיהוּ גְּמִילוֹת
 חֲסָדִים טוֹבִים, אִיהוּ סַמְיָה לְד דְּאִיהוּ
 דְּלִ"ת, וּבְאֵן אֲתֵר סַמְיָה לָהּ בְּגִלוֹתָא, א' סַמְיָה
 וְנִהִיר לְב', ג' גְּמִיל חֲסֵד עִם ד', וּבְמֵאִי, ג'
 אִיְהִי גְּלִגְל, וּבִהָ פֶל אֲתוּוֹן מִתְגַּלְגְּלִין בְּכַמְהָ
 גְּלִילִי דְדִהֲבָא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (שיר ה יד) יָדִיו
 גְּלִילִי זֶהָב מִמְּלָאִים בְּתַרְשִׁישׁ, מֵאִי בְּתַרְשִׁישׁ
 אֵלָא בְּתַרֵי שֵׁשׁ, וַאֲינוּן בְּתַרֵין דְרוּעִין גְּדוּלָה
 גְּבוּרָה, דְּבַהוֹן שְׂרִי אוֹרֵייתָא בְּב', וּבַהוֹן שִׁית
 פְּרָקִין, דְּאִינוּן ו' אֲתוּוֹן בְּרֵאשִׁית, דְּכִלְיִן
 בְּעֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא דְאִיהוּ ו', וְעֲלֵיה
 אֲתֵמַר (דברים לג כא) וַיִּבְרָא רֵאשִׁית לוֹ, לוֹ לְאֵת ו',
 כִּי שֵׁם חֲלֻקַּת מְחוּקָק סַפּוּן.

ג - הַעֲמוּד שְׂתוּמָה אֵת הַבֵּית,
 שֶׁהוּא גְּמִילוֹת חֲסָדִים טוֹבִים,
 הוּא תוּמָה אֵת ד' שֶׁהוּא דְלִ"ת,
 וּבְאֵיזָה מְקוֹם סוּמָה אוֹתוֹ?
 בְּגִלוֹת. א' תוּמָה וּמֵאִיר לְב', ג'
 גּוֹמֵל חֲסֵד עִם ד', וּבְמֵהָ ג' הִיא
 גְּלִגְל, וּבִהָ כָל הָאוֹתִיּוֹת
 מִתְגַּלְגְּלוֹת בְּכַמְהָ גְּלִילִי זֶהָב.
 זֶהוּ שְׁכֻתוֹב יָדִיו גְּלִילִי זֶהָב
 מִמְּלָאִים בְּתַרְשִׁישׁ. מֵה זֶה
 בְּתַרְשִׁישׁ? אֵלָא בְּתַרֵי שֵׁשׁ, וְהֵם
 בְּשִׁתֵי זְרוּעוֹת - גְּדֻלָה וּגְבוּרָה,
 שְׁבִתָן מִתְחִילָה הַתּוֹרָה בְּב',
 וּבְהוֹן שֵׁשׁ פְּרָקִים, שְׁהֵם שֵׁשׁ
 אוֹתִיּוֹת בְּרֵאשִׁית שְׁכֻלּוֹת
 בְּעֲמוּד הָאֲמְצְעִי שֶׁהוּא ו', וְעֲלִיו
 נֹאמַר וַיִּבְרָא רֵאשִׁית לוֹ, לוֹ -
 לְאוֹת ו', כִּי שֵׁם חֲלֻקַּת מְחוּקָק
 סַפּוּן.

ד דְּלֵת דְּבֵיתָא דִירוּשָׁלַם, ו עֲמוּדָא דְסַמְיָה
 לְדֵלֵת (ג"א לב'), וְאִיְהִי דְלֵת דְתַרֵין תַרְעִין,
 דְאַתְמַר בַּהוֹן (תהלים קיח יט) פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צֶדֶק,
 וּבְגִין דָּא אִית לְדֵלִ"ת תַרֵין גְּגִין, וַאֲינוּן תַרֵין
 דְרוּעִין, בְּלָא ו' דְאִינוּן שִׁית פְּרָקִין, אִיְהִי דְלֵת
 וְדָא אִיהוּ (שם קיג ו) דְלוֹתֵי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ, וְאֵת ד'
 אִיְהִי דְרוּעָא דְאִית בֵּיה תַרֵין אֲמִין, ה שְׁלִימוּ
 דְתַרֵין דְרוּעִין וּגּוּפָא דְאִיְהִי כְּלָלָא דְתֵלֵת אֲבָהוֹן,
 ו' יְחוּדָא שְׁלִימוּ דְאֵת ד' דְאִיְהִי סִיְהָרָא.

ד - הַדֵּלֵת שְׁל הַבֵּית שֶׁל
 יְרוּשָׁלַם, ו' - הַעֲמוּד שְׁסַמְיָה
 לְדֵלֵת (לב'), וְהִיא דְלֵת שֶׁל שְׁנֵי
 שַׁעֲרִים, שְׁנֹאמַר בָּהֶם פִּתְחוּ לִי
 שַׁעֲרֵי צֶדֶק, וּמִשּׁוּם זֶה יֵשׁ
 לְדֵלִ"ת שְׁנֵי גְּגוֹת, וְהֵם שְׁתֵי
 זְרוּעוֹת, בְּלָא ו', שְׁהֵם שִׁשָּׁה
 פְּרָקִים, הִיא דְלֵת, וְזֶהוּ דְלוֹתֵי
 וְלִי יְהוֹשִׁיעַ. וְאוֹת ד' הִיא זְרוּעַ
 שִׁישׁ בְּהָ שְׁתֵי אֲמוֹת. ה' -
 שְׁלֵמוֹת שֶׁל שְׁתֵי זְרוּעוֹת וּגְוַף,
 שְׁלֵמוֹת שֶׁל שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת. ו' - יְחוּד
 שְׁלֵמוֹת שֶׁל אוֹת ד', שֶׁהִיא הַלְבָנָה.

בְּשִׂמְאוֹר בָּהּ, וְנֹאמַר בָּהּ וְהִיא
אוֹר הַלְבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה, וְאוֹר
הַחֲמָה יְהִי שְׂבַעֲתִים כְּאוֹר
שְׂבַעֲתִים הַיָּמִים. וְזוֹ שְׁלֹמוֹת שֶׁל
חֲמָה וּלְבָנָה שֶׁהֵם ה"ה, מִשּׁוּם
שֶׁהוּא ז' כּוֹלֵל י"ו, וּמִשּׁוּם זָה
הוּא זָכוֹר וְשִׁמּוֹר. זָכוֹר - מִצַּד
שֶׁל ה' עֲלִיוֹנָה, שְׁמּוֹר - מִצַּד שֶׁל
ה' תַּחְתּוֹנָה.

ח יֵשׁ לָהּ שְׁלֹשֶׁה גִּגּוֹת, וְהֵם ו' ו'
ו' שְׁכּוֹלֵלִים בְּח"י עוֹלָמוֹת. ח'
היא פּוֹתֶרֶת חְלוּמוֹת טוֹבִים בְּט',
וְהָרִי פְּרֻשָׁה, שְׁחֵלוּם טוֹב מִצַּד
שֶׁל הָאוֹת ט', שֶׁהיא סְבִיב לָהּ,
כְּמוֹ שְׂבַאֲרוּהוּ, חֵלוּם טוֹב רְאִית
- וְדַאי מִשֶׁם זָה בָּא. מִשּׁוּם
שֶׁאוֹת ט' היא סְפִירָה תְּשִׁיעִית
מִלְּמַעְלָה לְמַטָּה, ח' סְפִירָה
שְׁמִינִית מִמַּטָּה לְמַעְלָה, ח' מִצַּד
שֶׁל אוֹת א', י' סְפִירָה עֲשִׂירִית,
עֲשִׂירִית הַאיִפָּה. כְּשִׁוְרֶדֶת ח'
אֲלֶיהָ, נַעֲשִׂית ח"י, וְהָאוֹת י'
כְּשֶׁעוֹלָה עִם כ', נִקְרָאת כְּתָר
עֲלִיּוֹן, וְעֲלִיוֹ נֹאמַר כְּתָר יִתְּנוּ לָךְ
יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ, אֲבָא וְאֲמַא,
מְלָאכִים הַמוֹנֵי מַעְלָה - אֵלוֹ
נִשְׁמוֹת שֶׁהֵן מְלָאכִים מִצַּד
הַמְּלָכוֹת, יַחַד כָּלָם קִדְּשָׁה לָךְ
יִשְׁלְשׁוּ, קִדְּשָׁה וְדַאי שֶׁהיא
שְׂכִינָה, לָךְ יִשְׁלְשׁוּ - אֵלוֹ שְׁלֹשֶׁת
הָאֲבוֹת שֶׁהֵם קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ.
יְהו"ה צְבָאוֹת, מֵה זֶה
צְבָאוֹת? אֵלוֹ שְׁנֵי נְבִיאֵי אֲמַת.
מֵלֵא כָל - זֶה צְדִיק. הָאֲרָץ
כְּבוֹדוֹ - זוֹ שְׂכִינָה, שֶׁהיא קִדְּשָׁה
שְׁעִלָּה נֹאמַר, אֵינן קִדְּשָׁה פְּחוֹת
מִעֲשָׂרָה. וְזֶהוּ כ' כְּתָר.

י - וַיִּחְלַם וְהִגִּה סֵלֶם מִצָּב
אֲרָצָה - זוֹ הַשְּׂכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה,
וְרֹאשׁוֹ מְגִיעַ הַשְּׂמִימָה - זוֹ
הַשְּׂכִינָה הָעֲלִיוֹנָה, וְהִגִּה מְלָאכֵי
אֱלֹהִים - זֶה מ', עוֹלִים בְּנ',
וַיִּרְדִּים בְּנ', שְׁנֹאמַר בָּהּ אֵיךְ
נִפְלְטָה מִשְׁמִים הִלְלָה בֶּן שָׁחַר. נֹאמַר בּוֹ וַיִּרְדִּים בּוֹ.

כָּד נִהִיר בָּהּ אֶתְמַר בָּהּ (ישעיהו ל כו) וְהִיא אוֹר
הַלְבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה, וְאוֹר הַחֲמָה יְהִי
שְׂבַעֲתִים כְּאוֹר שְׂבַעֲתִים הַיָּמִים, וְדַאי שְׁלִימוֹ
דְּחֲמָה וְסִיחְרָא דְאֵינוֹן ה"ה, בְּגִין דְּאִיהוּ ז'
כְּלִיל י"ו, וּבְגִין דָּא אִיהוּ זָכוֹר וְשִׁמּוֹר, זָכוֹר
מִסְטָרָא דְה' עֲלָאָה, שְׁמּוֹר מִסְטָרָא דְה' תַּתְּאָה.

ח אֵית לָהּ תְּלַת גִּגִּין, וְאֵינוֹן ו' ו' ו' דְּכְלִילָן
בְּח"י עֲלָמִין, ח' אִיהִי מִפְּשָׁר חֲלָמִין טְבִין
בְּט', וְהָא אוּקְמוּהוּ חֲלָמָא טְבָא מִסְטָרָא דָּאֵת
ט', דְּאִיהִי סְחוֹר לָהּ, כְּפָה דְּאוּקְמוּהוּ חֲלָמָא
טְבָא חֲזִיתָ, וְדַאי מִתְּמָן קָא אֲתִיָּא, בְּגִין דָּאֵת
ט' אִיהִי סְפִירָה תְּשִׁיעָאָה מִעֵילָא לְתַתָּא, ח'
סְפִירָה תְּמִינָאָה מִתְּתָא לְעֵילָא, ח' (דף טו
ט"ו) מִסְטָרָא דָּאֵת א', י' סְפִירָה עֲשִׂירָאָה,
עֲשִׂירִית הַאיִפָּה, כְּד נַחֲת ח' לְגַבְהָ אֲתַעְבִּידָת
ח"י, וְאֵת י' כְּד סִלְקָא בְּכ' אֲתַקְרִיאָת כְּתָר
עֲלָאָה, וְעֲלִיהָ אֲתַמַּר כְּתָר יִתְּנוּ לָךְ, יְהו"ה
אֱלֹהֵינוּ אֲבָא וְאִימָא, מְלָאכִים הַמוֹנֵי מַעְלָה
אֲלִין נִשְׁמַתִּין דְּאֵינוֹן מְלָאכִים מִסְטָרָא
דְּמְלָכוֹת, יַחַד כָּלָם קְדוֹשָׁה לָךְ יִשְׁלְשׁוּ, קְדוֹשָׁה
וְדַאי אִיהִי שְׂכִינְתָּא, לָךְ יִשְׁלְשׁוּ אֵינוֹן תְּלַת
אֲבָהֵן דְּאֵינוֹן קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ, יְהו"ה
צְבָאוֹת מְאִי צְבָאוֹת אֲלִין תְּרִין נְבִיאֵי קְשׁוּט,
מְלֵא כָל דָּא צְדִיק, הָאֲרָץ כְּבוֹדוֹ דָּא שְׂכִינְתָּא
דְּאִיהִי קְדוֹשָׁה, דְּעֲלָהּ אֲתַמַּר אֵינן קְדוֹשָׁה פְּחוֹת
מִעֲשָׂרָה, וְדַאי אִיהוּ כ' כְּתָר.

י, וַיִּחְלַם וְהִגִּה סֵלֶם מִצָּב אֲרָצָה (בראשית כח
יב). דָּא שְׂכִינְתָּא תַּתְּאָה, וְרֹאשׁוֹ מְגִיעַ
הַשְּׂמִימָה דָּא שְׂכִינְתָּא עֲלָאָה, וְהִגִּה מְלָאכֵי
אֱלֹהִים דָּא מ', עוֹלִים בְּל' וַיִּרְדִּים בְּנ',
דְּאֲתַמַּר בָּהּ (ישעיהו יד יב) אֵיךְ נִפְלְטָה מִשְׁמִים הִלְלָה
בֶּן שָׁחַר, אֲתַמַּר בִּיהּ וַיִּרְדִּים בּוֹ.

נִפְלְטָה מִשְׁמִים הִלְלָה בֶּן שָׁחַר. נֹאמַר בּוֹ וַיִּרְדִּים בּוֹ.

אָבֵר בְּס', בַּה סְלִקוּן, בְּגִין דְּאִיהִי ס'נָה, אִיהִי ס'לָם לְסִלְקָא בַל', ע בַּה מְסַתְּפַל וּבִיה מְצַפָּה, וְרִזָּא דְמַלְהָ וּכְל עֵין לָךְ תְּצַפָּה, פ, בַּה כָּל לְשׁוֹן לָךְ תִּשְׁבַּח, בְּזִמְנָא דְסִלִּיק לְאַתְרֵיהּ, וְכִי כַעַן לֹא מְשַׁבְּחִין לִיה כָּל לְשׁוֹן, לֹא, עַד דִּתְקַיִים קָרָא (זכריה יד ט) וְהָיָה יְהו"ה לְמִלְךָ, לְמִלְךָ וְדַאי בְּאֵת ל', וּבַהֲהוּא זְמַנָּא יִתְקַיִים כָּל פֶּה וּכְל לְשׁוֹן יִתְנֶה הָדָר לְמַלְכוּתָךְ.

צ בַּהֲהוּא זְמַנָּא אֲתָמַר בַּה (משלי יד לד) צְדָקָה תְרוּמָם גּוֹי, וְלִית צְדָקָה אֲלֵא צְלוֹתָא הָא אֻקְמוּהוּ, וְאִיהִי אֵימָא עֲלָאָה דְנִחְתָּא לְגַבִּי צְדָק וְאַתְעֵבִידַת צְדָקָה, וְאַתְפְּלִיל י"ה בְּתַרְוֵיהּ בְּצַדִּיק וּצְדָקָה, ק בַּהֲהוּא זְמַנָּא יְסַלְקוּן לִיה קָלִין דְּצְלוֹתִין קָלִין דְּאוּרִייתָא, וּבַהֲהוּא זְמַנָּא יְהֵא הַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב.

ר רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן הִנֵּה הִנֵּם וְלִירוּשָׁלַם מְבַשֵּׁר אֲתָן (ישעיה מא כז) ש בַּה שְׁלוֹם שְׁלוֹם לְרַחוּק וְלִקְרוֹב אָמַר יְהו"ה וּרְפָאתֵינוּ (שם נו יט), לְרַחוּק שְׁנַתְקַרְב, דְּקָרוֹב קָרוֹב (ג"א דְרַחוּק רְחוּק) הָוָה. ת בַּה (איכה ד כב) תִּם עֲוֹנָךְ בַּת צִיּוֹן, לֹא יוֹסִיף לְהַגְלוֹתָךְ. (דף יז ע"א).

הַקְדָּמָה אַחֲרַת לְתַקְוֵי הַזוּהַר

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִיִּים וְגוֹמַר, כְּתִיב (דניאל יב א) הַמְשַׁפִּילִים יִזְהָרוּ כְּזוּהַר הַרְקִיעַ וְגוֹמַר, אֲלִין אֵינוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי וְחַבְרִיו, רַבִּי אֲלֵעָזַר בְּרִיה, וְרַבִּי אַבָּא, וְרַבִּי יוֹסִי, וְרַבִּי חֲיִיא, וְרַבִּי יִצְחָק, וְשָׂאָר חַבְרֵיא, דְּאִזְדַּהְרוּ זְהִירוּ לְעֵילָא כְּזוּהַר הַרְקִיעַ, מֵאִי כְּזוּהַר, אֲלֵא כַּד עָבְדוּ הָאִי חַבּוּרָא, אֲסַתְּפָמוּ עֲלֵיהּ לְעֵילָא, וְקָרְאוּ לִיה סֵפֶר הַזְּהַר, וּמְצַדִּיקֵי הַרְבִּים בִּיה יְהוֹן נְפִישִׁין כְּכַכְבִּים לְעוֹלָם וְעַד, דְּלֹא אֲתַחֲשִׁיף נְהוּרָא דְלַהוֹן לְעֵלָם וְלְעֵלְמֵי עֵלְמִין, בַּהֲהוּא זְמַנָּא דְאַתְחַבַּר הָאִי חַבּוּרָא,

אָבֵר בְּס', בַּה עוֹלִים, מְשׁוּם שְׁהִיא סְנ'ה, הִיא סְל'ם לְעֵלוֹת בַּל'. ע - בַּה מְסַתְּפַל וּבוּ מְצַפָּה. וְסוּד הַדְּבָר - וּכְל עֵין לָךְ תְּצַפָּה. פ - בַּה כָּל לְשׁוֹן לָךְ תִּשְׁבַּח, בְּזִמְנָא שְׁעוּלָה לְמַקּוּמוֹ. וְכִי כַעַת לֹא מְשַׁבְּחִים אוֹתוֹ כָּל לְשׁוֹן? לֹא, עַד שְׁיִתְקַיִם הַכְּתוּב וְהָיָה ה' לְמִלְךָ, לְמִלְךָ וְדַאי, בְּאוֹת ל', וּבְאוֹתוֹ זְמַן יִתְקַיִם כָּל פֶּה וּכְל לְשׁוֹן יִתְנֶה הָדָר לְמַלְכוּתָךְ.

צ - בְּאוֹתוֹ זְמַן נֶאֱמַר בַּה צְדָקָה תְרוּמָם גּוֹי, וְאִין צְדָקָה אֲלֵא תְפִלָּה, הַרִי פְרִשׁוּהוּ, וְהִיא אִם הַעֲלִינָה שְׁיִוְרַת אֵל הַצְדָק וְנַעֲשִׂית צְדָקָה, וְנִכְלָל י"ה בְּשִׁנְיָהִם, בְּצַדִּיק וּצְדָקָה. ק - בְּאוֹתוֹ זְמַן יַעֲלוּ אוֹתוֹ הַקּוֹלוֹת שֶׁל הַתְּפִלוֹת, הַקּוֹלוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה, וּבְאוֹתוֹ זְמַן יְהִיָּה הַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב.

ר - רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן הִנֵּה הִנֵּם וְלִירוּשָׁלַם מְבַשֵּׁר אֲתָן. ש - בַּה שְׁלוֹם שְׁלוֹם לְרַחוּק וְלִקְרוֹב אָמַר יְהו"ה וּרְפָאתֵינוּ. לְרַחוּק שְׁנַתְקַרְב, שְׁקָרוֹב קָרוֹב (שְׁרַחוּק רְחוּק) הָיָה. ת - בַּה תִּם עֲוֹנָךְ בַּת צִיּוֹן לֹא יוֹסִיף לְהַגְלוֹתָךְ.

הַקְדָּמָה אַחֲרַת לְתַקְוֵי הַזוּהַר

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִיִּים וְגוֹמַר. כְּתוּב הַמְשַׁפִּילִים יִזְהָרוּ כְּזוּהַר הַרְקִיעַ וְגו', אֵלוּ הִם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי וְחַבְרִיו - רַבִּי אֲלֵעָזַר בְּנוֹ, וְרַבִּי אַבָּא וְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲיִיא וְרַבִּי יִצְחָק וְשָׂאָר חַבְרֵים, שְׁהוֹזְהִירוּ זְהַר לְמַעְלָה כְּזוּהַר הַרְקִיעַ. מַה זֶה כְּזוּהַר? אֲלֵא כְּשַׁעֲשׂוּ אֶת חַבּוּרָא הַזֶּה, הִסְפִּימוּ עֲלָיו לְמַעְלָה, וְקָרְאוּ לוֹ סֵפֶר הַזְּהַר. וּמְצַדִּיקֵי הַרְבִּים בּו יְהוֹי רַבִּים כְּכּוֹכְבִים לְעוֹלָם וְעַד, שְׁלֵא יִחֲשִׁיף הָאוּר שְׁלָהֶם לְעוֹלָם וְלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים. בְּאוֹתוֹ זְמַן

רשותא אתיהיב לאליהו לאספמא עמהון ביה, ולכל מארי מתיבתא דלעילא ותתא, וכל חזילין דמלאכין עלאין, ונשמתינ עלאין, למיהוי עמהון באספמותא ורעותא כחדא. פתח אליהו ואמר, רבון עלמין דאנת הוא חד ולא בחשבון, אנת הוא עלאה על

כל עלאין, סתימא על כל סתימין, לית מחשבה תפיסא בך פלל, אנת הוא דאפיקת עשר תקונין, וקרינן לון עשר ספירן, לאנהגא בהון עלמין סתימין דלא אתגליין, ועלמין דאתגליין, ובהון אתפסיאת מבני נשא, ואנת הוא דקשיר לון, ומיחד לון, ובגין דאנת מלגאו, פל מאן דאפריש חד מן חבריה מאלין עשר, אתחשיב ליה פאלו אפריש בך.

ואלין עשר ספירן אינון אזלין פסדרן, חד אריף, וחד קצר, וחד בינוני, ואנת הוא דאנהיג לון, ולית מאן דאנהיג לך, לא לעילא ולא לתתא ולא מפל סטרא, לבושין תקינת לון, דמנייהו פרחין נשמתינ לבני נשא, וכמה גופין תקינת לון, דאתקריאו גופא לגבי לבושין דמכסין עליהון, ואתקריאו בתקונא דא, חסד דרועא ימינא, גבורה דרועא שמאלא, תפארת גופא, נצח והוד תרין שוקין, ויסוד סיומא דגופא אות ברית קדש, מלכות פה תורה שבעל פה קרינן ליה.

חכמה מוחא איהו מחשבה מלגו, בינה לבא ובה הלב מבין, ועל אלין תרין פתיב (דברים כט כח) הנסתרות ליהו"ה אלהינו, פתר עליון איהו פתר מלכות, ועליה אתמר (ישעיה מו) מגיד מראשית אחרית, ואיהו קרקפתא דתפלי, מלגו איהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דאיהו ארץ אצילות, איהו שקיו דאילנא בדוועוי וענפוי, פמיא דאשקי לאילנא, ואתרבי בההוא שקיו.

רבון העולמים, אנת הוא עלת העלות, ספת הסבות, דאשקי לאילנא בההוא נביעו, וההוא נביעו איהו פנשמתא לגופא, דאיהו חיים לגופא, ובה לית דמיון ולית דיוקנא מפל מה דלגו ולבר, ובראת שמיא וארעא, ואפיקת מנהון שמשא וסיהרא וככביא ומזלי, ובארעא אלגין ודשאין וגנתא דעדן ועשבין וחייוון ועופין ונונין ובני נשא, לאשתמודעא בהון עלאין, ואיך יתנהגון בהון עלאין ותתאין, ואיך אשתמודעאן מעלאי ותתאי, ולית דיבע בך פלל. (דף ע"ב) ובר מינה לית יחידא בעלאי ותתאי, ואנת אשתמודע אדון על פלא, וכל ספירן פל חד אית ליה שם ידיע, ובהון אתקריאו מלאכיא, ואנת לית לך שם ידיע, דאנת הוא ממלא כל

שְׁמָהּ, וְאַנְתָּה הוּא שְׁלִימוֹ דְכְלָהוּ, וְכַד אַנְתָּה תַסְתַּלַּק מִנְהוֹן, אֲשַׁתְּאֲרוּ כְלָהוּ
שְׁמָהּן כְּגוּפָא בְלָא נְשָׁמְתָא.

אַנְתָּה חַפִּים וְלֹאוּ בְּחַכְמָה יְדִיעָא, אַנְתָּה הוּא מִבִּין וְלֹא מִבִּינָה יְדִיעָא, לִית
לָךְ אַתְר יְדִיעָא אֲלֵא לְאַשְׁתְּמוּדְעָא תּוּקַפְךָ וְחִילְךָ לְבַנֵּי נְשָׂא,
וְלֹאֲחֻזָּא לֹון אִיךָ אַתְנַהֵיג עַלְמָא בְּדִינָא וּבְרַחֲמֵי, דְּאִינוּן צְדָק וּמִשְׁפָּט,
כְּפּוּם עוֹבְדֵיהוֹן דְּבַנֵּי נְשָׂא, דִּין אִיהוּ גְבוּרָה, מִשְׁפָּט עֲמוּדָא דְּאִמְצָעִיתָא,
צְדָק מְלֻכוּתָא קְדִישָׁא, מֵאֲזַנֵּי צְדָק תְּרִין סַמְכֵי קְשׁוּט, הִינן צְדָק אוֹת בְּרִית,
כְּלָא לְאַחֻזָּא אִיךָ אַתְנַהֵיג עַלְמָא, אֲבָל לֹאוּ דְּאִית לָךְ צְדָק יְדִיעָא דְּאִיהוּ
דִּין, וְלֹאוּ מִשְׁפָּט יְדִיעָא דְּאִיהוּ רַחֲמֵי, וְלֹאוּ מִכָּל אֲלִין מִדּוֹת כְּלָל.

קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְיַתְחַדְשׁוּן מַלְיִן עַל יְדֶךָ, דְּהָא רְשׁוּתָא אַתְּיָהִיב לָךְ לְגַלְעָה
רְזִין טְמִירִין עַל יְדֶךָ, מַה דְּלֹא אַתְּיָהִיב רְשׁוּ לְגַלְעָה לְשׁוּם בְּרַ נֶשׁ
עַד כְּעוֹ, קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר, לָךְ יְהוּ"ה הַגְּדוּלָּה וְהַגְּבוּרָה וְכוּ' (ד"ה
א כט יא), עַלְאִין שְׁמַעוֹ אִינוּן דְּמִיכִין דְּחִבְרוּן, וְרַעֲיָא מְהִימְנָא אַתְּעָרוּ
מִשְׁנַתְכוֹן, הַקִּיצוּ וְרַנְּנוּ שׁוֹכְנֵי עָפְר (ישעיהו כו יט), אֲלִין אִינוּן צְדִיקָא דְּאִינוּן
מִסְטָרָא דְּהָהוּא דְּאַתְמַר בְּהַ (שיר ה ב) אֲנִי יִשְׁנָה וְלִפִּי עֵר, וְלֹאוּ אִינוּן מִתִּים,
וּבְגִין דָּא אַתְמַר בְּהוֹן הַקִּיצוּ וְרַנְּנוּ וְכוּ', הַקִּיצוּ אַנְתָּה וְאַבְהֶן, רַעֲיָא מְהִימְנָא
אַתְעָר אַנְתָּה וְאַבְהֶן לְאַתְעָרוּתָא דְּשְׁכִינְתָּא דְּאִיהִי יִשְׁנָה בְּגְלוּתָא, דְּעַד כְּעַן
צְדִיקָא כְּלָהוּ דְּמִיכִין וְשִׁינְתָּא בְּחוּרֵיהוֹן.

מִיָּד יְהִיבַת שְׁכִינְתָּא תַלַּת קְלִין לְגַבֵּי רַעֲיָא מְהִימְנָא, וְיִימָא לִיהַ קוּם רַעֲיָא
מְהִימְנָא, דְּהָא עַלְךָ אַתְמַר (שיר ה ב) קוֹל דּוֹדֵי דּוֹפֵק לְגַבָּי בְּאַרְבַּע
אַתּוּן דִּילִיָּה, וְיִימָא בְּהוֹן, פִּתְחֵי לִי אַחוּתֵי רַעֲיָתִי יוֹנְתֵי תַמְתִּי, דְּהָא תַם
עוֹנָךְ בַּת צִיּוֹן, לֹא יוֹסִיף לְהַגְלוֹתְךָ (איכה ד כב).

שְׂרָאֲשֵׁי נְמָלָא טַל (שיר ה ב). מֵאִי נְמָלָא טַל אֲלֵא אֲמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
אַנְתָּה חֲשִׁיבַת דְּמִיּוּמָא דְּאַתְחַרְבַּ בִּי מִקְדְּשָׁא דְּעֵאלְנָא בְּבִיתָא דִּילִי,
וְעֵאלְנָא בִּישׁוּבָא, לֹאוּ הֲכִי, דְּלֹא עֵאלְנָא כָּל זְמַנָּא דְּאַנְתָּה בְּגְלוּתָא, הָרִי
לָךְ סִימְנָא שְׂרָאֲשֵׁי נְמָלָא טַל, ה"א שְׁכִינְתָּא בְּגְלוּתָא, שְׁלִימוֹ דִּילָהּ וְחַיִּים
דִּילָהּ אִיהוּ טַל, וְדָא אִיהוּ יו"ד ה"א וַ"ו, וְה"א אִיהִי שְׁכִינְתָּא דְּלֹא
מְחוּשְׁפִין ט"ל, אֲלֵא יו"ד ה"א וַ"ו, דְּסִלְקוּ אַתּוּן לְחַשְׁפִין ט"ל, דְּאִיהוּ
מְלִיא לְשְׁכִינְתָּא מִנְבִיעֵו דְּכָל מְקוּרִין עַלְאִין, מִיָּד קָם רַעֲיָא מְהִימְנָא,
וְאַבְהֶן קְדִישִׁין עֲמִיָּה, עַד כַּאן רְזָא דִּיחֻדָּא, מִכַּאן וְאִילָךְ פִּרְשָׁתָא קְדַמָּא
דְּסַתְרֵי אוּרִיתָא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

שיעורים בזוהר היומי
0722-990044

ניתן לשמוע שיעורים בדה היומי של:

- תיקוני זוהר,
- זוהר הקדוש,
- ספרי קבלה,
- ובזוהר היומי של החוק לישראל

בקרוב יתווספו עוד ועוד שיעורים

טעמו וראו כי טוב!!!

הרוצה לזכות הרבים בפרסום שיעורים שנאמרו ברבים, נא ליצור קשר:

0548-436784 או בפקס 02-9951300

קול הזוהר 0722-990044

קול הזוהר נשמע בארצינו